

[Maigaard.]

bemærkningerne. Men det havde man sandelig heller ikke, da socialdemokratiet i sin tid var tilhænger af den progressive beskatning. Og naturligt nok, for det er ikke et erfaringsgrundlag, vi mangler, det er en holdning til tingene. Er vi tilhængere af, så vidt det nu rækker, at prøve at lade de stærke skuldre bære de tungeste byrder, eller er vi ikke? Det behøver man ikke grumme mange erfaringer for at afgøre. Det er noget med at tage et standpunkt, det er noget med at have en politisk vilje.

Når indenrigsministeren så følger til, at den progressive beskatning virker vidt forskellig rundt omkring i landet, så synes man jo nok, at det argument er ilde anbragt i en tale, hvor han samtidig stikker til hr. H. C. Toft. For det var just det, hr. H. C. Toft sagde til socialdemokraterne, da de var i opposition: at man kunne ikke gøre det, fordi den progressive beskatning virkede forskelligt rundt om i landet. Jeg synes, at der er et tilløb til en enighed mellem hr. H. C. Toft og hr. Egon Jensen, som jeg ikke er glad ved, ikke mindst fordi den ikke er sagligt rigtig, for der er vel ingen her, der vil komme og hævde, at en proportionalsskat virker ens rundt om i hele landet. Den virker sandelig også meget forskelligt. Hvis vi laver en progressiv amtskatt, betyder det, at der inden for dette forvirrede og skæve system, som de kommunale og amtskommunale skatter udgør, bliver en tendens til at lægge en større byrde på de høje indkomster, og det kan vel ikke være i modstrid med socialdemokratisk politik. Det har jeg meget svært ved at forstå.

Jeg håber, at indenrigsministeren vil tale med hr. Ove Hansen om sagen, sådan at man kan få koordineret linjerne fra dengang og nu.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg kan forsikre hr. Maigaard om, at jeg både vil tale med hr. Ove Hansen og med vores skatteudvalg om denne sag. Ved nærmere omtanke kan det jo godt vise sig, at en progressiv amtsbeskatning ikke er den mest hensigtsmæssige. Jeg vil i hvert tilfælde gerne have tid til meget alvorligt at overveje disse problemer, så vi ikke ødelægger noget eller gør noget værre. Så kan vi komme tilbage til sagen på et senere tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Maigaard: Jeg vil først sige tak for den lille åbning, ministeren gav. Vi er jo vant til lidt og glæder os over det. Dernæst vil jeg sige, at når ministeren skal have tid til at overveje dette, så må han vel kunne klare sagen af ved at tale med sine partifæller og måske også lidt med sig selv, for han har jo stillet et ændringsforslag, som gik ind for en progressiv amtskatt. Han har stillet et ændringsforslag i opposition, og jeg tror da ikke, at det, at socialdemokratiet er i opposition, er det samme som, at socialdemokratiet ikke tænker sig om, så jeg må tro, at denne tænkepause, ministeren har brug for, ikke behøver at være så pokkers lang.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om kommunal indkomstskaat.

(Lovforslaget (nr. 56) findes i tillæg A. sp. 1749, fremsættelsen i tidenden sp. 296).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Bent Sørensen: Det lovforslag, der er til behandling, er sådan set en konsekvens af, at der er blevet indført direkte skat til amtskommunerne. Efter de gældende regler er det derudover også sådan, at hvis en borger tager ophold sammenlagt mere end 3 måneder i en anden kommune, kan den pågældende kommune forlange en del af hans kommuneskatt udbetalt. Men ved at give amtskommunen mulighed for direkte opkrævning af skatt, formindsker man det beløb, som de øvrige kommuner i landet skulle dele mellem hinanden. For Københavns og Frederiksberg kommuner ligger det således, at de opkræver både den primærkommunale skatt og den amtskommunale skatt, og derefter går lovforslaget ud på, at